

Λαθρομετανάστευση = Ασύμμετρη Απειλή

Από Ζετίας και πλέον ο γράφων είχε αναφερθεί από τις σελίδες του περιοδικού «Επίκαιρα» (τ. 151) στη φύση και τα είδη των «Ασύμμετρων Απειλών», μεταξύ των οποίων είχε συμπεριλάβει τις Μαζικές Μετακινήσεις (ομοεθνών) ομάδων πληθυσμών από φτωχές ή υποανάπτυκτες (κυρίως ασιατικές ή αφρικανικές) κατά κανόνα χώρες, σε συγκεκριμένους (ευρωπαϊκούς) προορισμούς με σχετική ανεκτικότητα, αδράνεια διαδικασιών – μηχανισμών, ή ανοχή και απραξία σε τέτοια φαινόμενα Μετακινήσεων Πληθυσμών, αλλά και την Αθρόα ή Ομαδική σταδιακή συν τω χρόνω Λαθρομετανάστευση και Μαζική Παράνομη Μετεγκατάσταση, Κατάληψη και Παραμονή, σε άλλες περιοχές ή χώρους πρόσφορους γι' αυτό.

Η ΕΕ δεν φαινόταν να ανησυχεί ιδιαίτερα, παρότι το φαινόμενο είχε πάρει εκρηκτικές διαστάσεις, ιδιαίτερα δε στις ευρωπαϊκές πρωτεύουσες, αλλά και μεγάλες πόλεις, ιδιαίτερα των χωρών που ευρίσκονται στα ΝΑ σύνορά της και «γειτνιάζουν» με την Ασία ή την Αφρική.

Είχε βέβαια φροντίσει να συντάξει και να υπογράψει τα περίφημες συνθήκες των «Δουβλίνων», οι οποίες ήταν κομμένες ραμμένες στα μέτρα των λαών της Βόρειας Ευρώπης, οι οποίες είχαν ως «προκάλυψη» τις χώρες του Νότου, (γνωστές και ως PIGS δηλ. Πορτογαλία, Ισπανία, Ιταλία και Ελλάδα) τις οποίες υποτιμούσαν δεικτικά στο εν λόγω θέμα, λες κι αυτό ήταν μόνο δικό τους.

Οι τότε κυβερνώντες, χωρίς καμμία αίσθηση ή/και αποτίμηση του κινδύνου (risk assessment), και ούτε την ελάχιστη αίσθηση πατριωτικού καθήκοντος, υπέγραψαν με κλειστά τα μάτια ότι τους «σέρβιραν» οι «εταίροι» των εθνών και των «πολυεθνικών».

Ο εύκολος δανεισμός, ο πρόσκαιρος πλουτισμός και η ακανθώδης «ευμάρεια» της μικροπολιτικής σκέψης των ηττημένων μυαλών και της κομματικής συνδιαλλαγής και νομενκλατούρας, σε συνδυασμό με την διαπλοκή και τα μεγάλα συμφέροντα, ήταν νέφος ομίχλης που σκέπαζε τους πολλαπλούς κινδύνους που εγκυμονούσε αυτή η τακτική και αντιμετώπιση.

Έβλεπαν το δένδρο, αλλά δεν έβλεπαν το δάσος που ξεφύτρωνε σιγά – σιγά πίσω τους κι άρχιζε να τους κυκλώνει. Καταναλώθηκαν σε πρόσκαιρες επιφανειακές λύσεις αντιμετώπισης με αστεία μέτρα ή ημίμετρα, μεταφέροντας το πρόβλημα σε χώρες όπως η Ελλάδα κι η Ιταλία, χωρίς να δουν την καρδιά του προβλήματος.

Δεν έβλεπαν ότι η Ευρώπη έχει γεμίσει μουσουλμάνους, κλπ ανθρώπους χαμηλού πνευματικού, πολιτιστικού, διανοητικού, βιοτικού επιπέδου, οι οποίοι πολλαπλασιάζονται με αριθμητική αν όχι με γεωμετρική πρόοδο. Σε κάθε γωνιά στο κέντρο των Ευρωπαϊκών πρωτευουσών, υπάρχει κι

ένας επαίτης, παράνομος μετανάστης, ο οποίος κινείται και διαβιεί στα όρια της ανοχής και αντοχής με την εγκληματικότητα.

Φθάσαμε στο σημείο να κινούμαστε μέσα σ' ένα ναρκοπέδιο διάσπαρτο με νάρκες «εκπηδούντος σώματος» (οι οποίες όταν τις πατήσεις εκτοξεύονται περίπου στο 1,2 m πάνω από το έδαφος κι εκεί εκρήγνυνται, όντας έτσι εξαιρετικά φονικές), το οποίο δεν είναι στρωμένο σύμφωνα με κάποια τυποποίηση ή σχέδιο, ώστε να μπορείς να το άρεις, αλλά με τυχαία κατανομή (όπως ο γεωργός κάποτε έσπερνε το χωράφι).

Άρα, οι κίνδυνοι είναι πολλοί κι όχι ένας. Η πολιτισμική αλλοίωση του πληθυσμού, σε συνδυασμό με την φυλετική πρόσμιξη και την δημογραφική ανισοροπία που επιφέρει και τα φονταμενταλιστικά χαρακτηριστικά του Ισλάμ, καθώς και την δημιουργία περιοχών και πληθυσμών «γκέτο» κοντά ή μέσα σε μεγάλα αστικά κέντρα, περιαστικές ή επαρχιακές περιοχές, με εμφανή τα υποβαθμισμένα ή/και τριτοκοσμικά χαρακτηριστικά.

Η εξέλιξη του φαινομένου κατέδειξε ότι καμμία κυβέρνηση στον κόσμο δεν μπορεί να οργανώσει, να αντιμετωπίσει και να αναχαιτίσει, το τσουνάμι της λαθρομετανάστευσης. Αυτό μπορεί να γίνει σ' ένα ποσοστό βέβαια, μόνο από οργανωμένο συνασπισμό κρατών και κοινωνιών.

Ταυτόχρονα, επειδή η λαθρομετανάστευση στην Ευρώπη γίνεται κυρίως μέσω θαλάσσης, εμπίπτει θέμα ανθρωπισμού που έγκειται στην απτή διαφορά του πολιτισμού από την κτηνωδία. Είναι αδιανόητο να αφήνεις ανθρώπινα όντα πολλά από τα οποία δεν ξέρουν καν να κολυμπούν να θαλασσοπνίγονται στην Μεσόγειο.

Το φαινόμενο μαζικής μετανάστευσης στην Ευρώπη, από την Ασία (ανατολή) και την Αφρική (νότο), αργά αλλά σταθερά μετατρέπει την ευρωπαϊκή ήπειρο που γερνά, σε μια τριτοκοσμική περιοχή, από όπου θα έχουν εξαφανισθεί ο πολιτισμός, τα ανθρώπινα δικαιώματα, η ελευθερία του ορθού λόγου και η δημοκρατία.

Ποιος θέλει την Ευρώπη να μοιάζει με ένα μεγάλο Πακιστάν όπου, οι γυναίκες θα φοράνε μπούρκα, τα κορίτσια δεν θα πηγαίνουν σχολείο και θα τους γίνεται βία κλειτοριδεκτομή από μικρή ηλικία, οι μοιχαλίδες θα λιθοβολούνται μέχρι θανάτου, ή οι κλέφτες θα τιμωρούνται με αποκοπή του χεριού τους;

Οι Ευρωπαίοι και πρωτίστως οι Έλληνες, αγωνίστηκαν επί αιώνες για να αναδείξουν, να διατηρήσουν και να διαχύσουν στην οικουμένη τον πολιτισμό τους, με χαρακτηριστικές πρωτοβουλίες και δράσεις διεθνούς εμβέλειας. Η αθρόα εισβολή μεταναστών δημιουργεί προϋποθέσεις

αλλοίωσης, μέχρι εξαλείψεως κύριων στοιχείων πολιτισμού. Δεν είναι τυχαίο ότι μια ιδιαίτερα προηγμένη χώρα της Άπω Ανατολής, η Ιαπωνία, απαγορεύει ρητά και δια νόμου την είσοδο και παραμονή στη χώρα, οποιουδήποτε μουσουλμάνου, ακόμα και των κάθε είδους και μορφής αντιπροσώπων, στους οποίους εκδίδει προσωρινές άδειες (max διάρκειας 2 μηνών) επισκέπτου.

Για να μην σαρωθεί εκ θεμελίων η κουλτούρα κι ο πολιτισμός μας από τους λαθρομετανάστες, θα πρέπει να τους χειριστούμε κατάλληλα. Τα κέντρα υποδοχής κλπ υποδομές υποδοχής που δημιουργήθηκαν, είναι πλέον φανερό ότι δεν αρκούν. Μοιάζει σα να θέλουμε να αδειάσουμε μια πισίνα ολυμπιακών διαστάσεων με ένα κουβά. Την ίδια στιγμή, οι αντιδράσεις των κοινωνιών της Ευρώπης στρέφονται σε ακραίες λογικές και πρακτικές, που προσεγγίζουν τα όρια των μηχανισμών που συγκροτήθηκαν μετά τον Β΄ ΠΠ, για να διαχειριστούν τις μεταναστευτικές εισροές.

Απαιτείται λοιπόν νέα αντίληψη που να συνδυάζει τον ανθρωπισμό με την δραστική προστασία του ευρωπαϊκού κόσμου από την δημογραφική και πολιτισμική κατάρρευση και την υποκατάσταση από αλλογενείς πληθυσμούς.

Η εξίσωση του προβλήματος δεν είναι αδύνατη, αλλά έχει λύση η οποία είναι δύσκολη. Και η λύση είναι στο χέρι των Ευρωπαίων πολιτικών ηγετών να τη βρουν και να την υλοποιήσουν, παραμερίζοντας ακραίες οικονομοτεχνικές και τεχνοκρατικές αντιλήψεις, τύπου λογιστή της δεκαετίας του '60.

Ας ακολουθήσουν το παράδειγμα της πρωθυπουργού της Αυστραλίας Julia Gillard που σε ελεύθερη μετάφραση πριν περίπου 3 χρόνια δήλωσε ότι: *«Οι ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ, ΟΧΙ ΟΙ ΑΥΣΤΡΑΛΟΙ, ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΠΡΟΣΑΡΜΟΣΤΟΥΝ... Είτε σας αρέσει είτε όχι. Έχω κουραστεί από την ανησυχία αυτού του έθνους μήπως ενοχλούμε μερικούς ανθρώπους ή την κουλτούρα τους. Από την εποχή των επιθέσεων στο Bali, έχουμε παρατηρήσει μια αύξηση του πατριωτισμού στην πλειονότητα των Αυστραλών. Η κουλτούρα μας έχει εξελιχθεί για περισσότερο από δύο αιώνες με αγώνες, προσπάθειες και επιτυχίες από εκατομμύρια ανδρών και γυναικών που κατέκτησαν την ελευθερία.*

Μιλάμε κυρίως ΑΓΓΛΙΚΑ, όχι Ισπανικά, Λιβανέζικα, Αραβικά, Κινέζικα, Γιαπωνέζικα, Ρωσικά ή οποιαδήποτε άλλη γλώσσα. Οπότε, αν επιθυμείτε να γίνετε μέρος της κοινωνίας μας να μάθετε την γλώσσα μας.

Οι περισσότεροι Αυστραλοί πιστεύουν στο Θεό. Αυτό δεν είναι κάποια Χριστιανική, δεξιά πολιτική προπαγάνδα, αλλά ένα γεγονός, επειδή Χριστιανοί άνδρες και γυναίκες βασισμένοι στα Χριστιανικά ιδεώδη, ίδρυσαν αυτό το έθνος, και αυτό είναι πλήρως εξακριβωμένο. Εάν ο Θεός σας ενοχλεί, τότε σας προτείνω να σκεφτείτε κάποιο άλλο μέρος του πλανήτη σαν την νέα σας πατρίδα, γιατί ο Θεός είναι μέρος της κουλτούρας μας.

Θα αποδεχτούμε τις πεποιθήσεις σας, και δεν θα τις αμφισβητήσουμε. Αυτό που επιθυμούμε εκ μέρους σας είναι να αποδεχτείτε τις δικές μας πεποιθήσεις και να ζήσετε σε αρμονία και χαρούμενη ειρήνη μαζί μας.

Αυτή είναι η ΠΑΤΡΙΔΑ ΜΑΣ, Η ΧΩΡΑ ΜΑΣ και Ο ΤΡΟΠΟΣ ΖΩΗΣ ΜΑΣ και θα σας επιτρέψουμε κάθε ευκαιρία να τα απολαύσετε όλα. Αλλά, αφού τελειώσετε με τις διαμαρτυρίες σας και τις γκρίνιες σας για την Σημαία μας, τα Χριστιανικά μας πιστεύω ή τον τρόπο ζωής μας, σας συνιστώ ολόθερμα να εκμεταλλευτείτε μια άλλη μεγάλη Αυστραλιανή ελευθερία: ΤΟ ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΝΑ ΦΥΓΕΤΕ.

Αν δεν είστε ευτυχείς εδώ τότε ΦΥΓΕΤΕ. Δεν σας υποχρεώσαμε να έλθετε. Εσείς επιλέξατε να έλθετε εδώ. Επομένως ΑΠΟΔΕΧΤΕΙΤΕ την χώρα που ΕΣΕΙΣ επιλέξατε».

Αυτή είναι η σαφής πατριωτική, εθνική και δημοκρατικά αταλάντευτη στάση που πρέπει να τηρήσουν καθένας για την χώρα του, όλοι ανεξαιρέτως οι πρωθυπουργοί της Ευρώπης, χωρίς υπεκφυγές, μοιρολατρικές παλινωδίες και πολιτικάντικα τερτίπια τύπου ιδεολογικών εκφάνσεων.

Ταυτόχρονα και παράλληλα να εργαστούν στον τομέα εξεύρεσης τρόπου παροχής βοήθειας στις υποανάπτυκτες χώρες, καθώς και την δικαιότερη κατανομή του πλούτου, σε συνδυασμό με τον έλεγχο των γεννήσεων, ώστε να συγκρατηθούν οι ανθρωποδεξαμενές που ξεχειλίζουν και στέλνουν τα δημογραφικά τους πλεονάσματα στο βορρά ή τη δύση.

Άλλωστε ήδη βαδίζουμε πάνω σε μια νοητή διαχωριστική γραμμή κι ασταθή ισορροπία στην οποία ακροβατούν η εθνική άμυνα και ασφάλεια (που δεν έχουν σαφώς διακριτά ή διακεκριμένα όρια), με τα ανθρώπινα δικαιώματα. Και δεν θα πρέπει να διασαλεύσουμε κανένα εις βάρος του άλλου. Θα μου πεις μεταξύ δύο κακών το μη χείρον, βέλτιστον. Σωστό κι αυτό.

*Ιωάννης Α. Κολομβάκης
Ταξχος (ΕΠ) ε.α.
Μηχ/κος Δικτύων-MSc
ikolomvakis@yahoo.gr*